

Ὁρθοδοξία

«Τίς κοινωνία φωτὶ

πρὸς σκότος;»

καὶ Αἵρεσις

Παραχαράξεις καὶ Διαστρεβλώσεις εἰς τὸν αἰρετικὸν λόγον *

*Τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου
π. Βασιλείου Ἀ. Γεωργοπούλου (Μ. Th.)*

ΒΑΣΙΚΟ γνώρισμα πολλῶν αἰρετικῶν προτεσταντικῶν ὁμολογιῶν, δὲν εἶναι μόνο ἡ διαστρέβλωση τοῦ νοήματος τῶν ἁγιογραφικῶν χωρίων, ἀλλὰ καὶ ἡ διαστρέβλωση ἱστορικῶν γεγονότων καὶ θεολογικῶν τοποθετήσεων ἀπὸ τὴ ζωὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας.

Σκοπὸς αὐτῆς τῆς τακτικῆς τους εἶναι ἡ ἀναζήτησις ἐρεισμάτων γιὰ τὶς διάφορες κακοδοξίες τους, στὴν προσπάθειά τους νὰ πείσουν γιὰ τὴν ὀρθότητα τῶν ἀντιλήψεών τους.

Ἐνδεικτικῶς, λοιπόν, θὰ ἀναφέρουμε δύο χαρακτηριστικὰ παραδείγματα διαστρέβλωσης τῆς ἀλήθειας, ποὺ σχετίζονται μὲ τὸ πρόσωπο τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου.

* * *

ΤΟ ΠΡΩΤΟ παράδειγμα προέρχεται ἀπὸ κείμενο, ποὺ ὑπάρχει στὴν ἴστοσελίδα τους, μὲ τίτλο «*Τί πιστεύει ἡ Εὐαγγελικὴ Ἐκκλησία γιὰ τὴν Παρθένο Μαρία;*» (<http://beee.gec.gr/Parthenos/Maria.htm>).

Ἐκεῖ, λοιπόν, ὁ συντάκτης τοῦ ἄρθρου, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἄλλες ἱστοριοδογματικὲς ἀνακρίβειες, ἀναφερόμενος ἀπορριπτικὰ καὶ στὴν Ὁρθόδοξη Ἀγιολογικὴ Παράδοσις γιὰ τὴν Κοίμησις τῆς Θεοτόκου, κλείνει τὴν ἀναφορά του μ' ἓνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴ *Δογματικὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας* τοῦ ἀειμνήστου Καθηγητοῦ Παναγιώτου Τρεμπέλα.

Ἐναφέρει χαρακτηριστικά:

« Ἀλλά, ὅπως χαρακτηριστικὰ λέει γιὰ τὴ μετὰστασι τῆς Θεοτόκου καὶ ὁ Παν. Τρεμπέλας, ὅτι τοιαῦτα διδάγματα, στερούμενα ἀπολύτως παντὸς ἐρείσματος ἐν τῇ Γραφῇ καὶ τῇ Ἀποστολικῇ παραδόσει, ὠθοῦσιν εἰς ὀλισθήματα καὶ ἐκτροπὰς νοθευούσας τὴν ἀνέκαθεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀπνηχουμένην ὀρθὴν περὶ Ἀπολυτρώσεως καὶ τοῦ μόνου Λυτρωτοῦ διδασκαλίαν, μόλις εἶναι ἀνάγκη νὰ εἴπωμεν ».

Ἡ πρώτη ἐντύπωση, ποὺ σχηματίζει ὁ ἀναγνώστης τοῦ ἄρθρου, εἶναι ὅτι ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους Ἑλληνες ὀρθόδοξους θεολόγους τοῦ 20οῦ αἰῶνα, παρουσιάζεται ὡς συνήγορος ὑπεράσπισης προτεσταντικῶν κακοδοξιῶν.

Ἡ πραγματικότητα, ὅμως, εἶναι ἐντελῶς διαφορετικὴ. Καὶ αὐτό, γιὰ τὸ ἐν λόγῳ ἀπόσπασμα τοῦ Π. Τρεμπέλα εἶναι ἡ κατακλείδα τῆς κριτικῆς του σὲ κακόδοξες Ρωμαιοκαθολικὲς ἀντιλήψεις γιὰ τὴ Θεοτόκο, ὅπως π.χ. ὁ χαρακτηρισμὸς τῆς Θεοτόκου ὡς «*Συλλυτρώτριας*» (*Corredemptrix*), καὶ δὲν ἔχει καμμία σχέση μὲ τὴν ὀρθόδοξη θεώρηση τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου (βλ. Π. Τρεμπέλα, Δογματικὴ..., τόμ. 2, 1979², σ. 216).

Παρατηροῦμε ἐν προκειμένῳ, ὅτι ὁ προτεστάντης συντάκτης τοῦ ἄρθρου, διαστρεβλώνει τὴν πραγματικότητα, ἀποσπώντας τὴν παράγραφο ἀπὸ τὴν νοηματικὴ τῆς συνάφεια καὶ τὴν θεματικὴ τῆς ἀναφορά, μὲ μοναδικὸ σκοπὸ νὰ ἀποδείξει ὡς ἀληθινούς τοὺς ἰσχυρισμούς του, ἔστω καὶ κατὰ τρόπο ἐπιλήψιμο καὶ ἀνεπίτρεπτο.

* * *

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ παράδειγμα προέρχεται ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸ ἐγκυκλοπαιδικὸ λεξικὸ τῆς Ἁγίας Γραφῆς, τῶν προτεσταντικῶν ἐκδόσεων «*Ὁ Λόγος*», ποὺ ἀνήκουν στὴν κίνηση τοῦ Σπύρου Ζωδιάτη *Advancing Ministries of the Gospel-Προωθώντας τὶς Διακονίες τοῦ Εὐαγγελίου*.

Ἐναφερόμενος ὁ προτεστάντης συντάκτης στὸ συγγραφέα τῆς Καθολικῆς Ἐπιστολῆς Ἰακώβου, γράφει:

« Συγγραφεὺς τῆς Ἐπιστολῆς ἀνέκαθεν ὑποστηρίζεται ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ὅτι εἶναι ὁ Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφός-

θεος, κατὰ τὸν συγγραφέα Ἑλβίδιον τοῦ 4ου αἰῶνος υἱὸς τοῦ Ἰωσήφ καὶ τῆς Μαρίας, τοῦ γάμου τους συντελεσθέντος μετὰ τὴν διὰ τοῦ Πνεύματος Ἁγίου γέννησιν τοῦ Κυρίου ».

(Βλ. Γ. Κωνσταντινίδη, Νέον Ἑγκυκλοπαιδικὸν Λεξικὸν τῆς Ἁγίας Γραφῆς, 1985, σ. 361)

Τρεῖς ἐπισημάνσεις πρέπει νὰ κάνουμε ἐν προκειμένῳ.

Πρῶτον, ὁ προτεστάντης συντάκτης ἀναφέρει ὡς δεδομένο δῆθεν γάμο τοῦ μνήστορος Ἰωσήφ καὶ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Τέτοιος γάμος, ὅμως, δὲν ἔγινε ποτέ.

Δεύτερον, ἐπικαλεῖται καὶ παραπέμπει στὸν Ἑλβίδιο ὡς συγγραφέα. Ἀποσιωπᾶ, ὅμως, τὸ γεγονὸς, ὅτι ὁ Ἑλβίδιος εἶναι γνωστὸς αἵρετικὸς τοῦ 4ου αἰῶνα, ὁ ὁποῖος πολέμησε τὴν Ἀειπαρθενία τῆς Θεοτόκου, καὶ ἐπιπλέον παραβλέπει ὅτι τὶς θέσεις τοῦ Ἑλβιδίου τὶς ἔχει ἀναιρέσει ὁ ἅγιος Ἰερώνυμος παράγραφο πρὸς παράγραφο.

Καὶ τρίτον, ξεχνᾶ τὸ πόσο περιφρονητικὴ ἦταν ἡ στάση τοῦ Λουθήρου, τοῦ πνευματικοῦ του προπάτορα, ὅταν χαρακτήριζε ἓνα θεόπνευστο κείμενο ὅπως τὴν Καθολικὴ Ἐπιστολὴ Ἰακώβου, ὡς «*ἀχυρένια ἐπιστολή*» (Weim. Ausg., D.B 6,10. Pqbk. L. Coppel, Theologie des Neuen Testaments, 1991³, σ. 530).

* * *

NOMIZΟΥΜΕ, ὅτι τὰ δύο παραδείγματα, τὰ ὁποῖα ἀναφέραμε, ἐπιβεβαιώνουν κατὰ τρόπο *ρεαλιστικὸ* τὸν τίτλο τοῦ μικροῦ αὐτοῦ ἄρθρου.

Ἐμεῖς ὡς τελικὸ σχόλιο γιὰ τὶς πρακτικὲς αὐτὲς τῶν Προτεσταντῶν, θὰ θέλαμε νὰ ἐπαναλάβουμε τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου:

«Εἰ οὖν τὸ φῶς τὸ ἐν σοὶ σκότος ἐστί, τὸ σκότος πόσον;».

(Ματθ. 6, 23)

(*) Ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 1626/13.1.2006, σελ. 3 καὶ 4. Ἐπιμέλ. ἡμετ.